

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ὁ Γιάννης κ' ὁ Μαρῆς
μιλοῦνε κ' ἀπορεῖς.

M.— Καλῶς σ' ἦρα μάρμπα Γιάννη.
Γ.— Γεῖά σου κ' ὦρα σου καλή,
μὰ σ' ἐτοῦτο τὸ ταξεῖδι ἀδυνατίσες πολὺ.
Ἐμπαρκάρησες θεοῖο μὲ τὰ μούτρα σου παχειὰ
καὶ μώγυρισες κοφίσι.
M.— Δὲν μ' ἐδέχτηγ' ἡ Βλαχιά.

Γ.— Τὶ ὠχρότης κ' ἀναιμία
μὰ καὶ τὶ ἀδυναμία
στὸ κορμί σου γενική!
Γύρευε τὶ φαρομάνια πηγες κ' ἔκαμες ἐκεῖ.
M.— Μπᾶ κακὴ ψυχρὴ σου μέρα τὶ ἰδέα σου περνᾷ!
Γ.— Μὰ τὶ ἔχεις τέλος πάντων;
M.— Πυρετοὺς τοῦ Σουλινᾶ.

Γ.— Ντόμουλε τῆ Ρωμανίας, μὴ μὲ πέρνης γιὰ κουτὸ.
Ντουζέτσι, ντοσπρεζέτσι,
δὲν ἀδυνατίζουν ἔτσι
ἀπὸ ἓναν πυρετὸ,
παρὰ θὰ σ' ἐσυνεπῆρε τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ
καὶ χωρὶς νὰ λέμε λόγια, σ' ἔκαμε τοῦ σκοταμοῦ.

M.— Μὲ φορτάνεσαι βρὲ Γιάννη μὲ μεγάλη προστυχιά.
Γ.— Τέτοιες θέρμες πέρνουν ὅλοι ὅσοι πᾶνε στὴ Βλαχιά.
Μιὰ φορὰ κ' ἐγὼ πώπηγα γιὰ νὰ κάψω σιτηρὰ,
μώκοπήκαν τὰ παῖδια
κ' ἦρθα πίσω μὲ τὴν ἴδια
τὴ δικὴ σου συφορὰ,
κ' ἀπὸ τὴν ἀδυναμία κ' ἀφ' τὰ τόσα μου δεινὰ,
τρέμω κάθε πού θυμῶμαι τὸ νερὸ τοῦ Σουλινᾶ.

Περιπλανώμενον ἐκεῖ
μ' εὗρεθε θέρη γαστρική
κ' ἄν ἴσως ἀμφιβάλλης,
ὄχι καὶ τὸ θερμομέτρον πού τῶχ' ὑπομάλης,
ἕτερον δὲ πειστήριον
τῆς γαστρικῆς ὀδύνης,
ἰδοὺ καὶ τὸ κρητήριον
τὸ πλῆρες γλυκερίνης.

Μὴν τὰ ῥοτᾶς τὶ τραβήξα σ' ἐτοῦτο τὸ ταξεῖδι.
Ἡ συνδρομὲς πωμάζωσα μωβγήκαν ὅλες ξύδι.

Κάτι κατᾶρα μ' ἔφαε, βρὲ Γιάννη, γυναικεία
καὶ τὰ λεφτὰ τῶν συνδρομῶν
πρὸς ἄλλος μέγιστον ἡμῶν,
τὰ μοίρασα μὲ τοὺς γιατροὺς καὶ μὲ τὰ φαρμακεῖα.

Οὐχ ἦττον οἱ ὁμογενεῖς,
φιλότιμοι καὶ προσηνεῖς,
μ' ἐδέχθησαν ἄσμένως
κ' ἔνεκα ποῦ μ' ἐβλέπανε πῶς εἶμαι θεομασμένος
μ' ἐλυπηθήκανε πολὺ κ' ἐρχώταν' ἓνας, ἓνας
κ' ἐπλήρωσε τὰς συνδρομὰς τὰς παραγεγραμμένας.

Γ.— Καὶ πῶς τὴν εἶδες τὴ Βλαχιά μετὰ ἑννέα ἔτη;
M.— Ἐπῆρε τὰ ὄμπρὸς πολὺ ποῦ διαολέπαρὲ τῆ.
Γ.— Γιατὶ μωρὲ τὴ βλαστημᾶς;
M.— Τὴν ἔχω σὲ μανία
ποῦ βαθμηδὸν ξαπλώνεται μεσ' τὴ Μακεδονία
κ' ἀκμάζει στρατιωτικῶς καὶ γίνεται μεγάλη
γιὰ νᾶναι πρώτη ἔτοιμη τὰ μάτια νὰ μᾶς βγάλῃ.

Γιὰ μᾶς κ' αὐτοὶ, κολέα μου, καργάrouν τὰ κανόνια.
Δὲν εἶδες τὶ μᾶς ἔκαμαν ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια;
Ἦ λὲς πῶς δὲν τὴν ἔχουνε τὴ γνώμη, τὰ θηρία,
νὰ κάμουμε χειρότερα μὲ πρώτη εὐκαιρία;
Ἐπρεπε νᾶχουμε καιρὸ καὶ νᾶμιαστε μονάχοι
γιὰ νὰ σοῦ πῶ πῶς βλέπουμε τοὺς Ἕλληνας οἱ Βλάχοι.

Γ.— Πῶς πᾶν' οἱ συμπολίτες μας στὸ Τοῦρνο Μαγουρέλι;
M.— Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆ Βλαχιάς εἰν' ὅλοι βενιζέλοι.
Ἐνανε δὲν ἀπάνησα στοῦ ποταμοῦ τὰ μέρη
ποῦ νὰ μὴν ἔχη κόμισμα τὸ γίγα τὸ Λευτέρη.
Ἄλλοίμονον ἂν γλαστῆς νὰ πῆς ἐκεῖ κατὰ του.
Χωρὶς πολὺ λογαριασμὸ
σὲ ῥίχτουμε στὸν ποταμὸ
καὶ πᾶς σὰ σίκλος κάτω.

Κι' οἱ πατριῶτες οἱ ἐκεῖ κ' οἱ Ἕλληνας οἱ ἄλλοι,
στὸ Βενιζέλο ἔχουνε πεποίθησι μεγάλη
γιατ' εἶδανε πραγματικῶς πῶς ἔφτιασε τὴ χώρα
καὶ κάπως λογαριάζεται καὶ ἡ Ἑλλάδα τώρα
ποῦ μὲ τοὺς Θεοτόκηδες κ' ἐν ταῖς ἡμέραις Ράλλη
παντοῦ σὲ περιφρόνησι τὴν εἶχανε μεγάλη.

Καὶ στὴ Βλαχιά καὶ στὴν Τουρκία καὶ μέσα στὴ Ρωσία,
ἀνάσαν' ὁ Ἑλληνισμὸς μὲ τοῦτον τὸ μεσσία
κ' ἐμάζωξα, ποῦ λὲς κ' ἐγὼ, στὴν τράτα μου μαρίδα,
ἔνεκα ποῦ τὸν παίνεσα μὲ τὴν ἐφημερίδα,
π' ἂν ἤθελε ξεγελαστῶ νὰ τὸν κατηγορήσω,
μὴν ἀμφιβάλλης πῶς νερὸς δὲν ἦθελε ν' ἰρίσω.

ΓΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΙΕΥΘΥΡΙΟΥ

Ὡστε τὰ πήγαμε καλά μὲ τὴν περιοδεία.
Παρά τὸ ἔχουσε ὁποῖο τὸν ἔβλεπε
μὲ τὴν κοιλιὰ μου μοναχὰ ἐθύμωσα κορμάτι
ποῦ γύρευε τὶ διάλοιο εὐρέθηκε γιομάτη
κ' ἔπῃε κ' ἐπροκάλεσε τοῦ πυρετοῦ τὸ πείσμα

κι' ἐπλήρωνα μιὰ συνδρομή
κάθε πώροχότουν' ἢ μαμὴ
κομίζουσα τὸ κλύσμα.

Παράπονο δὲν ἔχουμε ἀπὸ τοὺς πατριώτες·
πήγε πολὺ καλλίτερα ὁ τρύγος ἀπὸ τότες.
Δεκάξη συμπολιταί μας ὑπάρχουν στὴν Κωστάντσα,
κι' ἀπ' ὅλους ἐκατόρθωσα κι' ἐπῆρα τὴν προστάντσα,
ἐνεκα ποῦταν' ἄσχημη ἢ τῆς γαστρὸς μου θέσις
καὶ ἀπητοῦντο διαρκῶς χρηματικῆς ἐνέσεις.

Ἦῤῥα κόσμος στὴν Κωστάντσα ποῦθε κι' ἔκανε λουτρό,
κι' ἄν τοῦ σώματός μου ἦτο ἡ κατάστασις οἰκτροῦ,
δὲν ἐχόρτενα νὰ βλέπω ἐν τῇ κολυμβητικῇ
ποῦσαν ἀνακατωμένοι σερνιζοὶ καὶ θηλυκοὶ.

Κόσμος γύρισα καὶ εἶδα,
πήγα καὶ στὴν Ἀντραβίδα,
πήγα καὶ στὰ Λεχνά,
μὰ τὰ μπάγια τῆς Βλαχίας δὲν τὰ εἶδα πουθενά.

Μὲς' σ' ἐκείνη τὴ Βραΐλα
εἶδα πράματα ποικίλα.
Εἶδα σκλέπια, εἶδ' ἀμπάρια
εἶδα σίκαλες καὶ στάρια,
εἶδα καὶ στὰ μπουλεβάρια
ντομισόρες ζηλευτῆς
καὶ τοὺς ἄνδρες σὰ μουλάρια
νὰ δουλεύουνε γι' αὐτῆς.

Εἶδα τοὺς σταρομεσίτες ποῦ σὰν βδέλλες σου κολλοῦν
καὶ γιὰ πράσινο χαβιάρι μὲ τὰ λόγια σὲ πουλοῦν.

Εἶδα μούρικα καὶ μουσιές,
μουροδοβάνους εὐγενεῖς,
κι' εἶδα καὶ παραλυσίες
δηλαδὴ πρωτοφανεῖς.

Ἐβλεπα διασκεδάσεις στὸ μπαξὲ καὶ μὲς' τὸ σκλέπι
κι' ἔλεγα μελαγχολῶν,
ἐδεπὰ ἤθελα νᾶχα τὸ Δεσπότη νὰν τὰ βλέπη
γιὰ νὰ λάβη μιὰ ιδέα περὶ τῶν ἀμαρτωλῶν!
Ἐδεπὰ ἤθελα νᾶχα τὸν παπᾶ τὸ Βεργωτῆ
γιὰ νὰ βλέπη στὴ Βλαχία πῶς κολάζοντ' οἱ θνητοὶ!

Εἶδα κρίτσιμες καὶ μύλους,
εἶδα τοὺς παληοὺς μας φίλους,
τὸ Μαρῆ τὸ Χαϊδεμένο
μὲς' τὸ φούρο του κλεισμένο,
τὸν Κουντούρη τὸ δετόρο
τὸ καλλίτερό μας φίρο,

εἶδα καὶ τοὺς Λαζαρηδες πώροδοῦσαν πολὺ
κι' ἀφ' τὰ γλέντια τους δὲν λείπει τοῦ τσιγγάνου τὸ βιολι.
Ἐξοχο παιδί κι' Ἀντρέας, μὰ κι' ἐκεῖνος ὁ Μεμάς
σὲ πουλεῖ καὶ σ' ἀγοράζει σ' ὅποια μπάγκα προτιμᾷς.

Καὶ στὴς πολιτεῖες μέσα, κι' ἔξω σ' ὅλα τὰ χωριά,
θριαμβεῖ καὶ ἀκμάζει ἡ Κεφαλλονητουριά.
Λικαρδόπουλοι, Βιολᾶτοι, Γαλιατσᾶτοι καὶ λοιποὶ,
τὸ κρατοῦνε τὸ νησί μας σὲ λαμπρὰ περιωπῆ.
Κι' ἓνας Σταῦρος Καβαδίας, ἄν τὸν ἐγγὺς ἀκουστὰ,
Ἄτλας εἶναι στὴ Βλαχία ποῦ στοὺς ὄμους του βασιτᾶ
τὸ ἐμπόριον τοῦ τόπου καὶ τιμᾷ κι' αὐτὸς πολὺ
ἐν ἐντίμῳ βιοπάλῃ τὴ μεγάλην φυλὴν.

Στὸ Γαλάτσι ἔρ' ὁ κόσμος πλέον συντηρητικὰ
ἀποφεύγων τῆς Βραΐλας τὰ μεγάλα ξαφνικά.

Γ.—
Μ.—

Δὲν ὑπάρχουν ντομισόρες;
Μωρ' ὀλοῦθεν εἶν' αὐτῆς
ἀλλὰ κάνουν τῆς δουλειᾶς τους μᾶλλον νοικοκυρευτῆς.

Ἄπο τὴ Βραΐλα ἔχει τὸ Γαλάτσι διαφορὰ.
Εἶν' κι' ἐκεῖ γερὲς πουσνάρες
ἀλλὰ ὅλοι δραγχανάρεις
καὶ στενοὶ γιὰ τὸν παρᾶ.

Κάθονται στὸ καφφενεῖο καὶ μιλοῦν ἀπὸ κοινοῦ
μὰ κανένας δὲν πληρώνει τὸ λουκοῦμι τ' ἄλλουνοῦ.

Στὸ Γαλάτσι, μωρὲ Γιάννη, εἶν' ὁ κόσμος πρακτικὸς.
Τῶν δραχμῆς τῆς λένε λ' ε' ἰ
καὶ οἱ Ἀθανασουλαῖοι
τῆς μαζώνουν διαρκῶς.

Εἶν' ἡ ζωὴ τοῦ Γαλατσιοῦ πολὺ φρονημοτέρα,
ἄν καὶ παντοῖοι πειρασμοὶ ὑπάρχουν κι' ἐκεῖ πέρα
κι' ὁ ξένος ὁ κοιμώμενος εἰς τὰ ξενοδοχεῖα
δὲν κλεῖ ποτὲ τὸ μάτι του ἀφ' τὴν ἀνησυχία.

Μωρὲ τὶ τόπος ἡ Βλαχιά!
Σπέρνεις καὶ κάνεις πιτυγὰ
γερὴ στὰ καλαμπόκια,

ἀλλὰ σὲ πέρνει μυρουδιά καὶ σ' ἀκλουθᾷ ἡ φώκια
καὶ διαρκῶς σὲ κνηγᾷ ἂ ἴ τ σ ι καὶ ἂ κ ὁ λ ο
καὶ σ' ἓνα μῆνα στῶφαι τὸ καλαμπόκι ὄλο.

Μὰ τὴ Κεφαλλονητουριά σ' αὐτὰ τὰ μέρη, Γιάννη!
Τσοῦ φούρνους μονοπάλιο τοὺς ἔχουν οἱ Ρισιᾶνοι
καὶ κυβερνοῦν Λειβαθινοὶ τὰ σκλέπια μὲς' τὴ Ντοῦνα
πλοιάρχοι ποῦ δὲν εἶδαν στὸ βίο τους φουροῦνα.

Ἐπῆγα κι' ἐχαίρετσα τὴν Τούλτσα τὴν καυμένη
ποῦν' ὄλο Λικαρδόπουλοι ἐκεῖ διασπαρμένοι
κι' ἀπάνου στὰ γενήματα ποῦ φέρνουν οἱ χωριάτες
τοὺς βλέπεις καὶ τσακώνονται σὰ σκύλοι μὲ τῆς γάτες.

Κατέβηκα στερνά, στερνά,
καὶ στὸν ὥραϊο Σουλινᾶ

κι' ἐσκότωνα στὰ μοῦτρα μου μὲ μπάτσους στὸν ἀέρα,
ἑφτὰ ἑκατομμύρια κουνούπια τὴν ἡμέρα
καὶ τώρα πώσυνήθισα σὲ σκοτωμούς καὶ φόνους,
θὰ πάω στὴ μεθόριο κι' ἐγὼ μὲ τοὺς εὐζώνους.

Ἀφ' τὸν ὥραϊο Σουλινᾶ
κάθε φερέοικος περνᾷ

καὶ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰσραὴλ ἐκεῖ τῆς βλέπεις πᾶσες·
τὰ σπήτια του θεώρατα σὰν πετρελαίου κάσσες,
ὁ βοῦρκος ἀφθονώτατος καὶ τὰ κουνούπια χύμα
καὶ τρισμακάριος ἀνήρ ποῦ ζῆ σὲ τέτοιο κλίμα.

Ἐγνώρισα κι' ἐκεῖ παιδιὰ
μὲ περισσὰ χαρίσματα
κ' ἀφ' τὸ Φιφάκη τὸν Ξυδιᾶ
σοῦ φέρνω χαριετίσματα

κι' ἀπ' ὄσους ἄλλους ζοῦν ἐκεῖ καὶ χαίρονται τὸν τόπον
ἀνεξαντλήτου θησαυροῦ τρομακτικῶν κωνόπων.

Στὰ σίγουρα στὸ Σουλινᾶ τὸν ἦρα τὸ μελιᾶ μου.
Κάτι κουνούπι ἄτιμο ἐμπῆκε στὴν κοιλιὰ μου
καὶ μῶφερε τὴ γαστρικὴ καὶ τὴν ἀδυναμία
καὶ μ' ἔφαγαν ἢ κλινικῆς καὶ τὰ Νοσοκομεῖα
καὶ μ' ἀγάμνισα κι' ἐλύγησα κι' ἐγίνηκα σὰν ξύλο
ποῦν' ἀπορίας ἄξιον πῶς ἔγραψα τὸ φύλλο.
Μερίδιον δὲν ἔμεινε κανένα νὰ σοῦ δῶσω.

Γ.—
Μ.—
Γ.—

Ὅστε λοιπὸν τῆς ὀριζῆς σὺνέγω γὰν τῆς πληρώσω;
Τὶ νὰ σοῦ κάμω! Ἐκτακτὰ μ' εὐρήκανε συμβάντα.

Ἐτσι μὲ πᾶσας ἀσθένεῖς ἔτσι μὲ τὶς γάτες ἐξάγῃ
Ἐτσι μὲ τὸν ἀπὸ τῆς κατὰ τῆς πορτῆς τοῦ βίβου!

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΓΟΥ

Ο ΣΤΟΛΟΣ

Ἡρόθ' ὁ στόλος στὰ νερά μας καὶ μεγάλ' εἶν' ἡ χαρὰ μας καὶ θαροῦμ' ἐκστατικοί,

Ἡρόθ' ὁ στόλος, Ἡρόθ' ὁ στόλος, κ' ἔξαλος ὁ κόσμος ὅλος τρέχει στὴν ἀκρογιαλιά,

Νὰ ἢ «Δόξες» κ' ἢ «Ἀσπίδες» νὰ τοῦ ἔθνους ἢ ἐλπίδες,

Νὰ τὰ πλοῖα στὴν ἀράδα σὲ γαλήνη ἀγκοράδα.

Νὰ κ' ὁ τρομερὸς «Ἀβέρωφ» μὲ τὰ τρία του φουγάρα.

Νὰ ὁ στόλος στὴν ἀράδα μὲ καπνὸ στὴν καμινάδα,

Τὶ ὀργάνωσις τελεία στὰ καινόρια μας τὰ πλοῖα!

Ἐλληνας στὰ Τουρκοχώρια σὺν κατοίκῳ σφάζονται,

Η ΜΟΔΑ

« Στενὰ μοι πανταχόθεν. »

ΡΙΜΕΣ ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΜΕΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΔΑ ENTRAVE-MENES

Ἐχοντας κ' ἢ γυναικὰ δύο τὰ σκέλη Εἶπε μὰ μέρα ἢ Μόδα λογικῶς:

Τότες, τῆς Μόδας, σέμπρος τῆς παληῆς Ὁ Πειρασμὸς εἰς τὸ γυναικεῖο ἀμπέλι,

Καὶ βλέπεις τώρα στὴ στενοχωρία Ὅλο ξεπεταχτὰ. Γκέζους Μαρία!

Σ. Ζ. Εὖγε ποῦ θέλεις ἑλύτερα τὰ γυναικεῖα σκέλη,

Ἡρόθαν τὰ ὀργανωμένα μὲ τὸ διοργανωτὴ καὶ τὰ βλέπω στὸ λιμένα

Εὐχαριστήριον θεοῦν, γιὰ τὸ ταξιδιὸν ἡμῶν.

Λαμπίρην τὸν Εὐάγγελον τὸν καπιτὰ Γαλιάνο,

Σὲ πλοῖο δὲν ἐπέρασα ποτὲ μου πλέον φίνα.

Τὶ ἄνθρωπος χρυσόκαρδος ὁ καπιτὰ Βαγγέλης,

νὰ ταξιδεύης μετ' αὐτοῦ χωρὶς λεφτὰ νὰ θέλῃς!

Ποτὲ δὲν ἐταξείδευα καλλιτέρ' ἀπὸ φέστο,

Τοὺς πατριώτας τοὺς χρυσοὺς ἡμῶν καὶ μακαρίζω

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΠΡΟΤΑΣΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΤΧΟΛΔ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἐπεράσαμεν ἓνα καλοκαίρι θανμάσιον. Προνοοῦν, βλέπετε, οἱ ἀρμόδιοι καὶ φροντίζαν ὅπως ὅποτε νὰ μᾶς συγκρατήσουν ἐδῶ διὰ τὰ μὴ συλλογιζόμεθα ἐξοχὰς ἢ ταξείδια καὶ ἀραιώνεται τοιοῦτοτρόπως ὁ πληθυσμὸς.

Τὰ κνυκὰ καύματα δὲν τὰ ἤσθάνθημεν σχεδὸν καθόλου. Ἡ ἐνεργετικὴ δρῶσις ἢ ἐκχεομένη ἀκόμη καὶ σήμερον ἐκ τοῦ ἀλληλοβροσιματος τῶν πολιτικῶν μας, ἀνεκούφιζε καὶ ἀνακουφίζει τὸν κόσμον πολλῶν.

Ὁ μόνος ὅστις, κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν του ἐν δημοσιευθείσῃ ἐπιστολῇ, ὑπέφερε πάρα πολλὰ ἀπὸ τὰ κνυκὰ καύματα, ἐργαζόμενος ἀκόπως ὑπὲρ τῶν συμπολιτῶν του, ἦτο ὁ βουλευτὴς κ. Χαριτάτος.

Ἡμεῖς, ἐλλείψει ἐργασίας, φαίνεται, δὲν ἰδρώσαμεν ποσῶς. Ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποφύγομεν τὴν κούρασιν κατὰ τὰς προσεχέεις δημοτικὰς ἐκλογὰς.

Καὶ μοιλοῦντι ἐνζητηθῆ σαβαρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὑπερέτας ὅπως ἢ πρότασις τοῦ Μπερτχολδ, ἀλλ' ἐναντιώθησεν ἀτυχῶς, ἐνεκεν τῆς διπλωματικῆς ἀνεκτικότητος τοῦ ἐπιτετραμένου Ἐνρίτου, ἐπροσπάθησαν οἱ μᾶλλον φιλόμουσοι καὶ μετεκάλεσαν ἐδῶ, μουσικὸν τμήμα ἐκ τῶν ὑπαιθρίων καφωδεῖων τοῦ Πειραιῶς διὰ τὰ μὴ χαθῆ τὸ μουσικὸν ἀσθηματοῦ τόπου.

Ἡ ὁμὰς αὐτῆ τῆς Πειραικῆς καλλιτεχνίας, ἀτυλιφηθείσα φαίνεται τὴν μουσικὴν θερμοκρασίαν τῶν κατοίκων, κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ εἰς τρόπον ὥστε νὰ θεωρηθῶν ἀπολαυστικώταται αἱ παραστάσεις τῆς.

Καὶ τίς οἶδε μέχρῳ ποίου βαθμοῦ θὰ ἐφθάνεν ἢ ἐπιβολὴ τῆς, ἂν δὲν ἐσπευδε νὰ τὴν συναγωνισθῆ μεταναστεύσας ἀμέσως ἐδῶ ἓνας ναυαγισμένος καραγκιόζης ἐμπροσθενόμενος τὴν καλαισθησίαν ἐν Ληξουρίῳ.

Ἐν ἀντιθέσει δὲ πρὸς τὴν ταραχὴν εἰς τὴν ὅποιαν ἐθροίζονται τὰ Βαλκανικὰ, ἢ ζωὴ τοῦ Ἀργοστολίου κατὰ τοὺς θερινοὺς αὐτοὺς μῆνας, ὑπῆρξεν ὑπέροπτε γαληνιαία καὶ ἡρεμος πρὸς ἐπαινον τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν καὶ τῶν πλουσίων κληρονόμων ὅτινες ἐργάζονται δραστηρίως ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τῆς πόλεως.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ

(Ἀφιεροῦνται εἰς τὸν φίλον κ. Φιλαδέλφειαν)

Ἐφάμιλλος τῶν μεγάλων ἐνεργειῶν τῆς Κεφαλληνίας, εἶναι καὶ ὁ πλοῦσιος Ὁλανδὸς φιλόρχαιος κ. Γκέκοπ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐξοδεύει τὰ χροῖα ματὰ του ἐνεργῶν ἀνασκαφὰς εἰς διάφορα μέρη τῆς Νήσου, μὲ τὴν ἐπιστημονικὴν ἰδέαν τῆς ἀνευρέσεως, τίς οἶδεν ὅποιων σημαντικῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἄν εἶμαι εἰς θεῖον νὰ ἐκφέρω καμμίαν γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Ἐκ περιεργείας ὅμως ἠθέλησα νὰ ἐρωτήσω ἓνα ἐκ τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς ἀνασκαφὰς, τί ζητοῦν νὰ εὑρῶν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς μὲ τόσον ἀνυπομονησίαν ποῦ σκάπτουν.

Καὶ μοῦ ἀπαντᾷ μὲ δὴν τὴν χωρικὴν τὸν ἀφέλειαν ὁ ἐργάτης:

— Γυρεύομε τὸν Ὀδυσσεά! Τοῦ ἔχουμε σκάψει τρία ἀλλάκια. Ποῦ θὰ μᾶς πᾶη! Σ' ἐν' ἀπὸ τὰ τρία θὰ πέσῃ σίγουρα.

Καὶ τὸ ἀποκρίσασθε νὰ τὸν κάμψετε ἂν τὸν εὔσετε;

Ἦ δὲ ἴσως ἂν ἴσως νὰ δέξομαι νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ ἐδῶ. Ἦ δὲ ἴσως ἂν ἴσως νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ ἐδῶ. Ἦ δὲ ἴσως ἂν ἴσως νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ ἐδῶ. Ἦ δὲ ἴσως ἂν ἴσως νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ ἐδῶ.

Ὁ Μυστικὸς.

